

Relatief ongeschonden

Relatief ongeschonden

Anthony Palaia

2019

Beefcake Publishing

*The Maestro says it's Mozart
But it sounds like bubble gum*

(Waiting for the Miracle – Leonard Cohen)

Een: Mooie dagen

Ik gooi kleine stukjes oud brood in het water. Kringetjes worden geboren en dansen in het zonlicht. De kringetjes breken open op de tonen van het gekwaak van de hongerige eenden, die gretig van het brood pikken. Ik kijk en geniet. De vele planten en bomen in het park schminken zich op de eerste dagen net voor de lente. Er komen weer frisse kleuren in het palet. Het is nog koud – of stevig fris, voor de optimisten onder ons – maar dat boeit me niet. Mijn kasjmieren Burberry winterjas zonder ruitjesmotief en zwart-lederen handschoenen bieden hiertegen een helpende hand. Er is aardig wat volk. Ik sta hier alleen tussen de mensen. Ik observeer ze. Telkens mijn blik iemand anders' blik kruist, knik of lach ik, waarbij ik een vriendelijke 'goedendag' over mijn lippen laat rollen. Ik ben goedgezind. Mensen zijn verbaasd. Sommigen knikken vriendelijk terug (duidelijk positief verrast dat een onbekende hen groet in deze koude wereld), anderen kijken zeer argwanend – dat merk ik aan de manier waarop hun wenkbrauwen omhoog gaan en halters lijken te heffen – en nog anderen negeren mij gewoon compleet. Ik moet spontaan denken aan het nummer *Mooie Dagen* van Johan Verminnen.

*'t Regende tranen binnen in m'n hart
Terwijl de zon scheen op de Grote Markt
'k Stond tussen mensen maar ik was alleen
Lachte vriendelijk naar iedereen
Er klonk een liedje van Gilberto Gil
Dat eigenlijk alleen maar zeggen wil
Ach het leven is toch al zo kort
Dat je beter lachend wakker wordt
O mooie dagen
Ik hou zo van die mooie dagen
Mooie dagen
Ohoho mooie dagen*

Ik grijns en steek een sigaret op. Ik vind het mooi hoe openbare plaatsen zo rijkelijk kunnen worden opgevuld met levende wezens uit alle lagen, klassen, standen, rassen en soorten. Ik zie enkele kinderen lachend heen en weer lopen met een bal. Een yuppie leest zijn krant op een houten bank. Moeders die een kinderwagen voortduwen. Mensen op leeftijd die marktkarretjes

achter zich aan sleuren. Rondhangende jongeren op het gras van wie ik vermoed dat ze een joint aan het roken zijn. Het gebeurt namelijk opvallend onopvallend. Een paar kranige oude besjes staan met mekaar te praten en luidkeels te lachen. Het lijkt wel of het leven haast iedereen toelacht. De weinige wind die er was heeft nu andere oorden opgezocht waardoor de zonnestrallen mijn huid komen kussen. Een zalig gevoel. Op mijn Festina polshorloge, gekregen van vader wegens het slagen op de unief met onderscheiding, maken de wijzers mij duidelijk dat het nu tien over tien is.

Het is dus nog vroeg maar mijn maag begint al te roepen om een snelle hap want mijn ontbijt bestond slechts uit een zachtgekookt eitje met een kom cornflakes, geflankeerd door een glas Spa bruis. Ik begeef me naar een kleine, gezellige bistro aan de rand van het park waarvan de naam mij ontgaat, bestel een kom wintersoep met stukjes rookworst en veel groenten en besluit dat ik die ga opeten. Of opdrinken? Wat is soep nu in feite? Ik zit op het terras aan de achterzijde, dat aansluit bij het park. Ik geniet en de soep zoekt zich op een gulzige manier – ik slurp, maar ook weer niet te hard – een weg naar mijn maag. Na deze gesmaakte maaltijd steek ik een sigaret op. Terwijl ik deze actie onderneem en wat kringetjes heb geblazen, pak ik mijn BlackBerry en bekijk ik mijn dagschema. Ik heb nog een uur of drie voor mij alleen. Heerlijk, wat momenten voor jezelf. Weg van werk, school, stress, vrienden, vijanden, zakenrelaties, collegae, marketeers, verkopers. Jezelf laten opzuigen in een segment van tijd op een bepaalde plaats met onbekende levende wezens die op hun beurt opgezogen en verbonden worden met mij, met elkaar, met de plaats en situatie en dit door het toeval. Ik werp mijn blik omhoog naar de nu quasi heldere hemel en zuig grote teugen lucht naar binnen die mijn longen doen tintelen, terwijl de takken van bomen een symfonie lijken uit te voeren op het ritme van mijn adem, waarbij de wind als een stille metgezel meereist naar het pure binnenste van mijn ziel.

Mooie dagen.

Twee: Ik

Mijn braaksel bedekt haar hele gezicht. Kleine stukjes champignon, lichtjes verzuurd maar niet verteerd, glijden langs haar lippen naar binnen. Ze begint te reutelen en te rochelen. Ze proest en de brokjes komen er weer uit. Dit is niet naar mijn zin. Ik ga op haar zitten, plaats mijn knie strategisch op haar buik zodat die tegen haar maag drukt en geef haar een klap met de buitenkant van mijn hand. Haar wang slaat haast meteen rood uit. Ik ben door het dollen heen maar heb mezelf toch onder controle en blijf kalm. Mijn ademhaling is snel terwijl mijn ledematen uiterst beheerst hun handelingen uitvoeren. Ze probeert zinnen te vormen maar door de paniek die zich meester heeft gemaakt van deze vrouw blijven deze zinnen beperkt tot wat onuitspreekbare, stotterende kleuterwoorden. Ik hoor een vaag geroezemoes dat ik niet kan thuisbrengen, ik neem aan dat het van buiten komt. Wegebbend geluid. Ik ram drie smarties in haar mond en knijp haar neus toe. Ze kan nu niet anders dan die inslikken. Ik blijf haar een vijftal minuten strak aankijken. Ze glijdt weg in een lichte roes waardoor ze wat kalmeert. Haar handen en voeten worden slap en zodoende kan ik mijn knie van haar af halen.

Ik sta op om de deur van haar flat te sluiten. Rustig en beredeneerd. De sleutel sputtert wat tegen. Ik ga naar de keuken en doe de koelkast open. Weer zo'n typisch anorexia-sportgeval. De inhoud beperkt zich tot groen. Voornamelijk sla, kiwi's, selder, venkel en peterselie, wat olie, fruit, enkele plakjes lightkaas (what's in a name), water en melk.

Ik neem de melk en drink twee grote bekers uit. De boer die hierop volgt doet deugd. Toch mis ik wat alcohol. Alcohol helpt mij en mijn muze op momenten dat mijn inspiratiebronnen opgedroogd zijn, zoals nu. Ik kijk wat rond in haar flat. Niets speciaals: sober en strak ingericht, vanilleachtige verf op de muren en een reprint van Andy Warhols *Marilyn Monroe*.

Ze begint lichtjes te kreunen. Ik stap naar haar toe en stamp met de punt van mijn Ambiorix schoen tegen haar slaap waardoor ze opnieuw richting dromenland vertrekt. Ik denk na. Ik ijsbeer en denk nog meer na. Hoe maak ik hier een geslaagde installatie van? Ik bekijk de woonkamer waarin ik vertoef. Er staan vier stoelen rond een glazen tafel, een laag dressoir waarboven de Warhol hangt, een tweezit-sofa met een kleine houten salontafel en een tv-meubel met daarop natuurlijk de tv (oud model, brede kast) en daaronder liggen wat boeken en magazines. Hier en daar in de kamer slingeren nog wat typische vrouwenspullen rond. Een make-uptasje op een bijzet-

tafeltje, *Bridget Jones's Diary* op de salontafel, een klein schoenenrek vol pumps en een vibrator die in een van die pumps verstoppertje ligt te spelen. Ik verhuis de salontafel, samen met alle rondslingerende spullen, naar de slaapkamer en de tweezitter ook. Ik sleep de vrouw naar de plaats waar eerst de salontafel stond. De glazen tafel in mijn gezichtsveld wenkt mij en schenkt mij een idee. Ik sleep de vrouw wat naar achteren en neem het tablet van de glazen tafel dat loshangt en leg dat voorzichtig op de plek waar ik eerst de vrouw heen had gesleept.

Ik keer terug naar de vrouw. Die opent haar ogen lichtjes, zoals een kat die net ontwaakt. Het eerste wat ze ziet is mijn vuist die een halve minuut lang onophoudelijk op haar gezicht slaat. Een symfonie van beeld (hoofdzakelijk bloed en stukjes tand) en klank (gesnotter en korte, kleine, zachte maar scherpe kreetjes) vult de ruimte. In mijn hoofd hoor ik het *Requiem* van Mozart. Ik word stilaan uitzinnig. Mijn vingers bevinden zich in haar beide mondhoeken en met een enorme oerkracht trek ik zo hard ik kan. Haar mondhoeken scheuren open en een dikke straal bloed spuit in het rond en zorgt ervoor dat ik tijdelijk haast blind word aan mijn linkeroog. Ik sleur haar naar de muur toe en laat haar hiermee kennismaken op een onprettige manier. Haar stembanden lijken verlamd door de schok en dat komt mij goed uit. Ik hoor nog steeds het *Requiem*. Ik ga op haar zitten, reik mijn handen ten hemel en sla haar nu helemaal verrot.

En met helemaal bedoel ik dan ook helemaal. Ik ram zo hard door met mijn vuisten dat haar oogbollen haast naar binnen beginnen te rollen. Ze heeft nu een neus waar menig bokser jaloers op zou zijn. Maar ik ben nog niet tevreden. Het *Requiem* begint aan zijn climax; ik krijg rillingen over mijn hele lichaam en besluit nog eenmaal toe te slaan. Op de laatste tonen beuk ik met mijn handpalm zo hard op haar neus dat ik het neusbeen haar hersenen hoor doorboren. Een kleine golf van bloed, klonters, kots en rochels komt uit haar keel gelopen waarna absolute stilte heerst. Ik begin kalmer te worden en voel me heel slap. Ik hijg en heb het gevoel dat ik liters zweet aan het verliezen ben. Ik kijk, nog steeds hijgend, in het rond en begin te grijnzen. Het zware werk is achter de rug. Nu de afwerking nog en mijn meesterwerk is klaar. Ik sta op en neem een sigaret uit mijn binnenzak. Alles hangt vol bloed: het wijf, ikzelf, mijn aansteker, mijn sigaretten. Ik steek mijn sigaret aan en neem een diepe trek. Ik blaas relaxed de rook uit en zucht. Wat een genot. Na vijf trekken gooi ik de sigaret op de grond en stap ik op het wijf af. Het is (was) een mooie vrouw. Sportfiguur, groengrijze ogen, sluik zwart haar, in de fleur van haar leven. Maar nu ziet ze er

veel mooier uit, ze past bijna in de compositie. De compositie van de levenscyclus. Dat is een grotere eer dan lid te zijn van de zoveelste hobby- of sportclub. Ik til de vrouw over mijn rug en gooi haar met alle kracht die nog in mij zit op het glazen tablet. De ruimte vult zich met een enorm harde knal van rinkelend glas. Ik kijk en een warme, bevredigende golf trekt door mijn rug heen. De vrouw ligt op haar rug, in het midden van ontelbaar veel stukjes glas, met een doodse blik naar boven te staren. De blauwe schijn van het tot pulp geslagen gezicht, vermengd met de vele bloeddruppels en grote plassen en watervalletjes van pus en andere lichaamssappen, steekt in schrill contrast af met de heldere glazen stukjes. Mijn werk is af. Handwerk. Vakwerk. Ik ben kunst. Ik ben liefde. Ik ben haat. Ik ben Sam.

Ik ontdoe mijn aangezicht van bloedvlekken door die van mij af te spoelen met lauw water in haar badkamer. Mijn van bloedspatten voorziene broek en hemd steek ik in een vuilniszak (die ik in mijn autokoffer zal leggen) en ik trek mijn reservekledij aan. Ik stap lichtjes nerveus naar buiten en pak de lift die mij naar de ondergrondse parking brengt.

Ik stap in mijn auto. De achterbank ligt bezaaid met allerlei spullen die daar eigenlijk niet thuishoren. Ik tel vijf cd's: Elvis Costello, Frank Zappa, CCR, Atari Teenage Riot en Kraftwerk; verder een rood Fred Perry trainingsvest met blauw gestikt logo, drie lege pakjes Marlboro, een lege tweeliterfles Coca-Cola en een spijkerpistool van Black & Decker met een halfvol magazijn. De opgedroogde bloedvlekken, die nu stille getuigen zijn van een ooit uit de hand gelopen vechtpartij, vormen een artificiële symbiose met de blauwe vezelstructuur van het hoeslaken op de achterzetels, waardoor een soort tafereel voor mijn ogen wordt gegooid waar ik enkel maar de pracht van kan erkennen.

Vooraleer de wagen te starten zet ik mijn Ray-Ban zonnebril op om mezelf te beschermen tegen de felwitte zonnestralen die een aanval plegen op mijn voorruit. Ik draai de sleutel om in het contact en heb moeite om de eerste versnelling te vinden. Die heeft al zolang ik mij kan herinneren moeilijk gedaan. Na enige tijd slaag ik erin de pook naar linksboven te manoeuvreren en mij op de straat te begeven. In de heilzame preventieve werking van gordels heb ik nooit geloofd dus ontgaat mij de intentie mezelf vast te klikken. Ik check welke cd er in mijn autoradio draait (*Descendents – Everything Sucks*) en kom tot de conclusie dat dit geniaal geschreven punkrockmeesterwerk het ideale gezelschap zal zijn tijdens de rit, en daarom laat ik hem af-

spelen.

Na een drietal kilometer gereden te hebben – en zeven kruispunten met vier maal rode lichten te hebben moeten ondergaan – kom ik aan bij The Media Executioner, een discount store waar boeken, cd's, films en accessoires verkocht worden aan dumpingprijzen. Respect voor de artiesten, kunstenaars en bezielers bestaat hier niet. Wel een hoop meesterwerken op mekaar gegooid in grote felrode bakken, wachtend op eigenaars die meestal, eens de verliefdheid van de lage prijs over is, hun product dumpen of weggeven aan een kringloopwinkel omdat ze het werk niet kunnen of willen snappen. Af en toe ontsnappen de dvd's aan zulke klanten. Dat zijn de momenten waarop ik de winkel betreed, rustig naar de bakken schrijd (in een soort van trance en traditie) en zorgzaam, met warme hand doorheen de bakken strijk, op zoek naar vervulling van mijn optisch waarneembare wensen. Ik neem de tijd om de meesterwerken te bestuderen. Hoe ziet de hoes eruit? Is de film uncut? Is de regisseur een oude bekende? Hebben de hoezen taglines te veel, of net de juiste dosis pretentie?

Veel valt vaak af te leiden van het doosje. Zijn de tekeningen bombastisch en worden de bijhorende overtuigende zinnen en slogans met veel bombarie verkondigd, kun je er donder op zeggen dat de film in kwestie niets zal voorstellen. Staat de plot reeds volledig beschreven in de synopsis op de achterkant van het doosje, kan je die film ook best links laten liggen, want dat betekent enkel dat ze een misbaksel hebben gecreëerd op basis van een simpel thema, waarbij alle geschoten beelden tussen minuut tien en de laatste tien minuten van de film enkel onnodige opvulling zijn met verspilling van tijd en verspilling van energie voor ons, de kijkers.

Vandaag slaag ik erin enkele pareltjes op te vissen in deze vergeetput van vergane beeldende kunst. Ik koop *Massacre in Dinosaur Valley*, *Pink Flamingos*, *Andy Warhol's Frankenstein*, *The Breakfast Club* en *From Beyond*. Ik betaal net geen tien euro. Een weekend op café zitten kost me een pak meer.

Films, kunst, sigaretten, muziek, reflecties, observaties. Ik ben dus Sam. Niet afgeleid van Sammy of Samuel, neen gewoon Sam. Ik ben 34 jaar oud. Ik werk deeltijds bij mijn vader als administratief onderzoeker, waar we voornamelijk de samenhang bestuderen tussen kunst en mythen. Ik stel me hier geen vragen bij, het loon is equivalent aan dat van een advocaat en de arbeidsduur is dat niet. Verwend? Ja. Ik ben De Zoon Van Mijn Vader. Het boeit me niet wat anderen hiervan denken. Ik verdien goed om weinig te presteren. Ik ben een intellectueel: ik heb ook de arrogantie om dit toe te

geven. Ik interesseer mij mateloos voor kunst en architectuur, lectuur, audiovisuele kunst, noem maar op. Geen enkele stijl is voor mij onbekend terrein. Impressionisme? (Starry, starry night – doet me eraan denken om nog eens in de absint te vliegen.) Expressionisme? Gotiek? Barok? Kolonialisme? Kubisme? Futurisme? Fluxus? FLUXUS! F-L-U-X-U-S. Fluxus. Ik kom hier later nog op terug.

Mensen bestuderen. Analyseren. Manipuleren. En af en toe sommigen van hen penetreren. Allemaal vaardigheden waarop ik buitengewoon hoog scoor. Rad van tong zijnde trek ik vaak aan het langste eind in een discussie, welk onderwerp dan ook. Exploitatiefilms? Kerncentrales? Zeehondenjacht? De zin van het leven? Je hangt aan mijn lippen als ik mijn tong laat rollen en je meesleur in een zee van prachtige zinsconstructies en dito woordgebruik.

Ik ben knap. Atletisch gebouwd zonder er moeite voor te moeten doen. Mijn hoofd is een blijvende herinnering, zelfs als je me maar een seconde ziet en/of passeert. Je draait je om om mij te bekijken, of je nu een man of een vrouw bent. Een volle bos haar, vergezeld van subtiele bakkebaarden, omkaderd in een hoekig gezicht met een fijne neus en diepe donkerbruine ogen. Een licht ondeugend doch stoer baardje van enkele dagen oud. Nonchalant maar toch afgewerkt, zonder daarom afgeborsteld door de mallemolens van het leven te rennen. Ik ontken dat ik een narcist ben. Narcisten denken dat ze het neusje van de zalm zijn. Ik denk dat niet, ik ben het gewoon.

Ik straal dat ook uit en mensen aanvaarden dat. Macht, charisma. Ik ben ermee gezegend. Net zoals bij Mozes opent een zee van mensen zich spontaan als ik hun gezichtsveld betreed. Ik voel dat mannen mij benijden en vrouwen mij willen neuken.

De boom waar ik als vrucht uit gevallen ben – mijn familie dus – heeft voor het overgrote deel bijgedragen aan mijn misantropische instelling en mijn niet-aflatende honger voor zowat alles wat betrekking heeft tot kunst en kitsch.

Over mijn moeder valt niet veel te vertellen. Het was een hoer. Een snuivende hoer. En dat interesseert me voor geen meter. Ze stierf aan een overdosis toen ik negen jaar oud was. Ik herinner me het nog goed. Ik speelde vaak met lego, ontwierp immense architecturale bouwsels om ze dan enige tijd later met een nog groter plezier weer af te breken. Destructie is de mooiste vorm van scheppen die er bestaat, heb ik ooit gezien in een film. Nu weet ik wat er als kind in me omging indertijd. Ik waande me god: ik kon schep-

pen maar had ook de kracht te vernietigen. Als klein onbeduidend wezen, nog niet aangetast door volwassen moraliteit, en dat gaf me een immense kick. Een kick die ik als puber inwisselde voor masturbatie.

Op een gegeven dag, de zevende dag van de vijfde maand op het achtste uur, was niet ik, de kleine belhamel, maar mijn moeder god. Ze viel over mijn lego-kathedraal heen. Tientallen blokjes vlogen de kamer rond. Alsook het schuim dat uit haar bek kwam. Het bloed spatte uit haar neus tegen de glazen salontafel aan. Het gaf de saaie tafel een mooier beeld. Een mozaïek van bloedspatten, legoblokjes, speeksel en gebroken glas.

Ik leek niet te letten op mijn stervende moeder, maar eerder op die prachtige puzzel die daar voor mij lag. Alleen was deze puzzel compleet doordat de stukjes niet in mekaar pasten, en deze chaotische warboel in feite een mooi geheel van structuren en kleuren aannam, zeer complementair en warm.

Pa en de dokter stonden later, allebei verdwaasd, naar mij te staren toen ik doorspeelde met mijn legoblokjes. Vader trachtte me weg te sleuren van dit tafereel en poogde mijn spel te bederven maar gaf het spoedig op nadat ik als een brulaap was tekeergegaan. De blokjes die het abstracte schilderij vormden op de salontafel liet ik liggen, uit respect voor het lot.

‘Overdosis,’ mompelde de grijze dokter met zijn kleine brilletje. Het bloed weerkaatste in de kleine doch dikke glaasjes. Alweer een prachtig werk om naar te kijken. Die dag ontstond mijn liefde voor de abstracte kunst. Als kind weet je niet beter, en maar goed ook.

Moeder heeft nooit veel naar me omgekeken. Had ze het wel gedaan, had het mij ook geen barst kunnen schelen of ze nu doodgegaan was of niet. Ik zat zo niet ineem. Ik was een buitenbeentje, maar had al snel door dat de wereld fout in elkaar zat. Alsook het menselijk verstand en de artificieel gecreëerde gevoelens. Tranen liet ik niet, heb ik trouwens nooit gelaten in mijn jeugd. Tranen waren toen vanuit mijn standpunt het ultieme bewijs van menselijk zijn. Ik huiverde bij de gedachte aan het mens-zijn.

Vader vertelde mij later dat ik een ongelukje was. Na het lezen van de predictor waarop zich een kroniek van een aangekondigde geboorte weerkaatste, gingen ze een lange wandeling maken. Vader vertelde dat ze lang wezenloos in een plas water lagen te staren.

Ze keken dus in een plas. Dit schouwspel zei hen niets. Mij wel, maar ik bestond toen nog niet. Ik had toen geen reden om te bestaan. Nu ook niet trouwens. Niemand heeft een reden te bestaan.

Maar mijn ouders bestonden, dus bijgevolg zou ik later ook ontstaan. Per toeval weliswaar. Mijn ouders wilden mij niet creëren, neen, ze waren ge-

woon te stom om mij te weerhouden van deze plek die wij de aardbol noemen. Mooi woord, aardbol. Het doet mij denken aan een mooie ruime plek, waar tientallen bloesems ontspringen in een nader gelegen veld, een pracht van een boomgaard. Samen met mij: de wind, die zachtjes praat, de struiken, de bomen, het groen dat danst. En ik. Zielloos zwerfend, rustend onder de prachtige bladeren van de natuur, niet op zoek naar een antwoord. Neen, gewoon, algemene rust.

Maar die heb ik niet. En daar heb ik mee leren leven.

Met Vader heb ik ondertussen een goede relatie opgebouwd, omgekeerd evenredig aan de wisselwerking tussen ons in de tijd van mijn jeugd. Veel valt hier ook niet over te melden. Hij was een workaholic – nu nog steeds – en al doende heb ik vooral mezelf de wijsheid meegegeven waarover ik nu beschik. Ik las veel – nu nog steeds – en genoot een ruime interesse in algemene kennis. Ik wilde altijd meer en meer weten. Nu nog steeds.

2.1 Nestwarmte

Mijn habitat kent een organische wisselwerking tussen mijn smaakvol ingerichte loft en mijn kennissenkring. De leefruimte en keuken zijn een geheel: een Gyform driezit en tweemaal een eenzit (Italiaanse makelij) omsluiten mijn witte, lage Verardo salontafel. Een tapijt heb ik niet, dat is tegen mijn principes. Het zou overigens het authentieke parket dat ik overkocht van een statig herenhuis alleen maar tenietdoen. De ingebouwde, onzichtbare wandkast draagt zorg voor mijn huisraad, films en voedselvoorraad. In de hoek staat een staande lamp van de Ikea, niet exclusief maar wel mooi. De strakke structuur wordt onderbroken door enkele springerige beeldhouwwerken die ik tijdens mijn vakantie in Bali heb laten maken door een lokale kunstenaar annex armoezaaier. Een vintage Playboy uit 1969 met Linda Rhys Vaughn als playmate ligt opzettelijk nonchalant op de grote vensterbank. Mijn culinaire kunstwerken ontstaan op een groot kookeiland met een keukenblad uitgevoerd in Carrara. Al mijn toestellen zijn van Smeg. Ik bezuinig niet op de apparatuur waar ik mijn voedsel mee bereid want daarvoor eet ik te graag. Het espresso-apparaat heeft een timer die me elke ochtend automatisch voorziet van een lekker kopje zwart goud. Al mijn muren baden in een olijfgroene kleur, met uitzondering die van de badkamer en slaapkamer. Mijn bibliotheek is uitgewerkt in een prachtige, koloniale stijl. Een immens, driekwartkamer omvattend boekenrek uit de beste teak be-

huist mijn boekencollectie, bestaande uit ongeveer tweeduizend vijfhonderd boeken, waaronder een paar zeldzame exemplaren van enkele eeuwen oud. De roodbruine Chesterfield in het midden van de kamer eist alle aandacht op; hier vertoef ik vaak, geaccompanyed door een goede Ron Barcelo Imperial Rum. Slaapkamer en badkamer zijn sober, functioneel en stijlvol met enkele opvallende bouwkenmerken in romaanse stijl.

Het is nu ongeveer tien uur in de ochtend en ik sla, onder het genot van een Lavazza espresso, de krant open. De voorpagina lees ik nooit. Een voorpagina is als de trailer van een film: ze verradt meestal het beste en vernietigt de verrassing. Op de tweede pagina lees ik dat paus Ratzinger het leven gelaten heeft door van een trap te vallen. Ik schiet in de lach maar mijn vreugde maakt al vlug plaats voor irritatie. Mijn hersenen lopen voor op de realiteit en beelden van Ratzingers begrafenis rollen voorbij mijn ogen. Ik beslis niet naar de begrafenis te kijken op televisie binnenkort. Waarom zou ik? Om daar een of andere gek in een wit kleed te zien vertellen hoe goed de vervanger-van-God-op-aarde wel niet geweest is in zijn leven? En alle mensen die daar dan zouden liggen snotteren, zoals kleine kinderen die hun zin niet krijgen. Ik had al langer door dat de fundamenten van de kerk steunen op hypocrisie. Een kerk is een uiting van macht. Respect voor de Heer? Geen reet respect is er. Pracht en praal, een bouwsel dat tientallen miljoenen opsloopt... dat is geen geloof. Dat is verafgoding. Laat dit nu net hetgene zijn wat God niet wou. Inquisitie, het Heilige Land, de aflaten, de missies naar de arme Afrikaantjes... soms vraag ik me af of Satan en God niet van karakter verwisseld zijn toen een of andere dorpsgek deze evangelies neerpende. Mijn innerlijke stem zegt dat ik moet stoppen met denken. Het heeft toch geen nut. Ik ben geen theoloog en zal het ook nooit worden. Ik geloof maar in vier dingen: mijn verstand, mijn vergankelijkheid, mijn genialiteit en mijn ziel. Egoïstisch? Neen, helemaal niet. Ik geef ieder levend wezen de kans om zijn eigen ziel te ontdekken en te ontwikkelen. Het creatieve proces van elke persoon verschilt, aan hen de keuze op welke manier ze deze pot gaan vullen. Het is een reis die ieder voor zich moet maken. Jammer genoeg komen de meeste mensen te laat tot deze conclusie. Ik niet. Daarom dat ik sommigen een handje toesteeek. Zij zijn uitverkorenen. Mijn ogen voelen slaperig aan van al het denken. Ik kruip weer in bed, heel eventjes maar.

Als ik wakker word, heb ik geen flauw benul van hoe laat het is. Als ik mijn oren spits en naar de straat luister, moet ik concluderen dat het ergens rond

de middag is. Ik hoor mensen praten, schreeuwen, lachen. Auto's rijden voorbij, toeters worden gebruikt. Ik steek mijn eerste sigaret van de dag op. Een prachtig schouwspel ontstaat. De rook wordt duidelijk zichtbaar door het straaltje zonlicht dat mijn kamer binnenschijnt. Ik zie de grijze walmen licht dansend voorbijglijden tot ze oplossen in het niets. Hier kan ik echt van genieten.

Ik duw de sigaret uit en besluit te masturberen. Ik vind het een kick om mijn eigen schepping teniet te doen. Mijn zaadcellen hopen bij elke lozing op een nieuw leven, dat ik creëer voor hen. Maar ik breek hun leven abrupt af wanneer ze uit mijn lul glijden richting zakdoek. Dag zaadjes. Ik sta op, gooi de vuile zakdoek weg en trek een short aan. Ik begeef me naar mijn balkon, waar ik mijn tweede sigaret opsteek. Ik krijg nu niet enkel geluid, maar ook visualisatie van de mensen in beweging. Ze doen mij denken aan een mierenkolonie.

Op de tonen van Williams' *Moon River* waarschuwt mijn BlackBerry mij dat iemand contact tracht op te nemen. Het is Bruno, die zoals gewoonlijk weinig geduld heeft en maar een beperkt aantal keer laat rinkelen. Alvorens hem terug te bellen besluit ik aan de voorbereiding van mijn middagmaal – een slaatje met zalm, tarbot en mosterddressing – te beginnen en het ter plekke op te eten terwijl mijn televisie een episode van *Mooi en Meedogenloos* uitkotst.

Na de maaltijd schenk ik mezelf een groot glas cola met veel ijs in dat ik in een keer oprink en afwerk met een flinke, gezonde boer. Ik slof naar de zetel en vervang *Mooi en Meedogenloos* door Sidney Lumets *12 Angry Men*, een film waar ik nooit genoeg van krijg en waaruit ik, om interessant te doen, op café steevast dia- en monologen debiteer. Bruno belt nog een keer of vier maar ik neem niet op.

's Avonds ga ik een frietje steken bij Pierre. Pierre heeft extreem lekkere frieten en een dito wijf. Een slanke vrouw, Mia genaamd, wier biologische leeftijd schommelt tussen de vijfenveertig en de vijfenvijftig (ik heb haar nooit naar haar precieze leeftijd durven vragen) en die een ont-zet-tend geil lichaam heeft. Ik heb haar ooit, na sluitingstijd toen zij alleen in de zaak stond, hard geneukt op het kindertafeltje en minutenlang gepenetreerd – vaginaal en anaal – met een bevroren curryworst, net zolang tot deze delicatessen ontdooiden. Daarna heb ik de worst terug in de vitrine gelegd.

Weer thuis laat ik me neerploffen in de Gyform eenzit en steek een sigaret aan. Ik neem mijn BlackBerry en bel Bruno.

'Hey Sammy, Sammy, terugbellen of de telefoon beantwoorden is een ele-

Geile Huisvrouw van 47 is het alleen zitten beu. Kom jij mijn poesje verwennen als mijn man werken is?

Jonge, verzorgde heer zoekt vrouw voor sex. Geen plas en poep/sm aub.

Rudi doet boys en koppels (enkel boys). Ook anaal mits bescherming.

Aimée en Sofie, 22 en 19 jr oud. Zkn kppls om hete avtrn mee te blvn. Ook Grieks en Frans. Gn lsbs. Grpsks tgn betaling.

Deze zinnen maken me geil en ik krijg alweer een harde. Al wrijvend – niet rukkend – bekijk ik verder de zoekertjes. Ik kan me echter niet concentreren. Het zoekertje van Rudi trekt me instinctief aan. Ik druk de toetsen in die samen het telefoonnummer vormen en wacht gespannen af.

‘Hallo met Rudi.’

‘Eh... eh...’ stamel ik, ‘hallo... is dit Rudi van de krant?’

‘Ja hoor jongen, je moet niet zo verlegen zijn.’

‘Ik... eh... vroeg me af of ik... nu ja...’

Hij onderbreekt me. ‘Niet zo verlegen jongen, is dit misschien je eerste keer? Ik zal je wat op weg helpen. Een half uur neuken kost je 75 euro. Dat is enkel pijpen, rukken, lekken, alles behalve anaal. Jij mag je wel anaal laten nemen door mij, dat zit wel in de prijs. Maar als jij je pikkie in mijn lekker strak mannenkutje wilt steken, kost je dat 80 euro extra. Een uur neuken kost 140 euro, dat is dus met wat korting hè, hahahaha. Een hele nacht kan ook, dat kost je 650 euro, anaal wel inbegrepen. Ik neuk enkel met condoom, doe niet aan vuistneuken en poepseks. Zachte sm, plasseks en leder is geen probleem. Ik doe het enkel bij jou thuis of in een gehuurde kamer.’

Ik knipper een paar keer met mijn ogen en vergeet adem te halen. Zulke directe taal, en dit voor mijn eerste reactie op een zoekertje ooit – ik wilde dit al veel langer doen maar heb er nooit het lef voor gehad – ben ik niet gewoon.

‘Hallo? Nog aan de lijn?’

‘Eh... ja... euh... dat klinkt goed. Ik wil wel een uurtje.’

‘Dat komt allemaal goed jongen, met wie heb ik de eer?’

‘Eh, mijn naam is S... Sander.’

‘Goed Sander, als je er even goed uitziet als je stem klinkt, gaan we een hoop lol beleven, haha. Zeg me even het uur en je adres en dan kom ik

langs.’

Ik antwoord hem dat hij onmiddellijk kan komen – ik moet morgen vroeg het bed uit – en deel hem mijn adres mee. Hij belooft plechtig om er binnen vijftientig minuten te zijn.

Ik sjok naar de woonkamer, sleep het Gyform salon en de Verardo salontafel naar de slaapkamer, haal een houten stoel uit het berghok en plaats die in het midden van de woonkamer.

Mijn woonkamer ziet er nu uit als een kunstinstallatie. Minimal art. Ik schenk mezelf een Ron Barcelo in. Zonder ijs.

Vierentwintig minuten later hoor ik de bel. Door het schermpje zie ik – in hd-kwaliteit – het hoofd van Rudi. Knappe, verzorgde kop. Jammer genoeg verwijfd. ‘Hoi, druk maar op de P in de lift,’ antwoord ik. ‘Okido,’ repliqueert onze Rudi.

De deur gaat open en daar staat Rudi, met grote ogen, en hij geeft me onmiddellijk een (te natte) kus op mijn wang.

‘Waaaauuuw,’ zegt hij heel uitgerekt en op zo’n manier dat ik zou inzien dat hij enorm onder de indruk is. Zijn ogen worden trouwens nog groter bij de *waaaauuuw*.

‘Jij bent een heterd, zeg. Zo’n knappe kop en wat een lijf.’ (Ik had mijn hemd al uitgetrokken vooraleer hij hier was.) ‘Wat een sixpack.’ Hij wrijft met zijn handen over mijn buikspieren en likt me in de maagstreek van links naar rechts. Ik ril.

‘Eh... eh... wacht even,’ fluister ik, zo zacht dat ik twijfel of hij mij gehoord heeft. ‘Ik ga, eh, nog een borrel nemen. Jij ook? Enige voorkeur? Ik heb Bombay Gin, Ron Barcelo Rum, ook goede whis-’

‘Doe maar een Bombay!’

‘Ik ga ze even inschenken in de keuken, ga alvast maar naar de woonkamer.’

Ik verdwijn in de keuken en hoor het gedempte geluid van voetstappen. ‘Amai, nogal een interessante... interieurkeuze,’ hoor ik hem verkondigen. ‘Ja, ik ben interieurarchitect,’ lieg ik weer. Ik trek de koelkast open, schenk twee Bombays in met ijs en gooi vier Dafalgans met codeïne in mijn glas die onmiddellijk oplossen met een weldaad aan bruis. Prachtig schouwspel, maar ik heb geen tijd om hiervan te genieten.

‘Ik, eh, pak nog even wat ijs,’ roep ik hem toe, alweer een leugen, en pak het zakje coke dat ik verstopt heb in de microgolfoven (die ik toch nooit gebruik) en met een rietje snuif ik onmiddellijk, zonder te kappen, een klein beetje zielenpoeder doorheen mijn neusgaten.

Ik wandel rustig, met een brede grijns op mijn gezicht en de twee borrels in de hand, naar de woonkamer, waar Rudi gefascineerd staat te staren naar het enige in mijn hele loft aanwezig zijnde schilderij. Het is een tafereel uit George Orwells *Animal Farm*. In een soort van realisme in de stijl van Jean-François Millet staan twee reusachtig grote, kledingdragende varkens die dreigend neerkijken op hun eigen soort.

Het hele tafereel ademt pure onrust uit.

Rechts onderaan het werk, waar zich normaal de handtekening van de schilder bevindt, staat volgende regel:

Some are more equal than others

Rudi draait zijn hoofd naar mij en blaast eens, waarbij zijn wangen bol komen te staan.

‘Interessant schilderij.’

‘Dank u. Ik wilde een donker contrast creëren omwille van de lichtheid en strakheid van mijn meubelen. Slokje?’

‘Graag,’ grijnst Rudi en hij neemt gretig de Bombay aan. Hij nipt voorzichtig terwijl ik mijn glas in een klap achterover sla.

‘Wil je eraan beginnen?’ vraagt hij.

‘Tuurlijk, ik ben wel geen voorstander van slaapkamers, dat is zo... standaard.’

‘Mij maakt het niet uit jongen, jij bent zo lekker dat ik jou overal wel kan neuken, desnoods op het balkon, ahaha!’

Ik wijs naar de houten stoel in het midden van de kamer. Terwijl ik dit doe, wrijf ik over de bobbel in mijn broek. Ik zie dat Rudi geil wordt.

‘Zozo, onze verlegen Sander heeft zo te zien toch een kinky kantje,’ zegt hij met een knipoog. Hij gaat rustig naar de stoel – waggelt een beetje met zijn kont zoals wijven dat doen – en gaat met zijn rug naar mij toe staan. Hij bukt zich en ontdoet zich van shirt, broek, schoenen (hij heeft geen kousen aan) en boxershort. Ten slotte draait hij zich om. Zijn lul staat kaarsrecht.

‘Kom,’ fluistert hij en hij wenkt me. Ik heb mijn broek nog steeds aan en ben van plan dit ook zo te houden.

‘Ik wil dat jij op die stoel gaat zitten, schatje,’ vertel ik hem. De manier waarop ik dit verkondig doet me walgen van mezelf.

Rudi neemt plaats op de stoel en begint lichtjes aan zijn pik te rukken.

Ik loop naar de wandkast en neem een zacht maar stevig touw. Ik draai me

om, ga met kleine stapjes richting Rudi terwijl ik met het touw in mijn kruis wrijf.

‘Mag ik je vastbinden?’ vraag ik op een lieve doch slijmerige toon. Ik trek ook een pruillip.

‘Natuurlijk mag dat schatje, zolang je mijn staaf maar niet afbijt.’

Hij bedoelt dit allicht komisch maar blijft bloedserieus en geil naar me starren. Met zijn ene hand begint hij wat harder te rukken terwijl hij zijn linker- tepel bewerkt met zijn andere hand.

Hij laat zich gewillig vastbinden; ik geef hem de indruk dat hij zacht is vastgebonden – wat ook zo is, het touw doet hem geen pijn – maar op zo’n manier dat hij deze knopen onmogelijk zonder mijn hulp zal kunnen loskrijgen.

Ik hurk, recht voor hem. Zijn lul bevindt zich op mijn ooghoogte. Ik doe alsof ik hem in mijn mond wil steken maar trek op tijd terug en lach. Hij schenkt me een klein lachje en noemt me een plaaggeest. Mijn aura mag dan speelsheid uitstralen, vanbinnen borrel ik. Ik voel dat ik een vulkaan ben, groot en sterk, klaar om een ongeziene hoeveelheid kracht uit te spuwen. Mijn ledematen voelen als graniet, mijn buik voelt als marmer. Ik sta – in zijn ogen – rustig op en loop even naar de keuken. Bijna daar draai ik me plots om. De Dafalgans beginnen te werken en de cocaïne stemt me filosofisch. Ik beschouw elke handeling als poëtisch en de situatie wordt gekleurd door de drugs die in mijn hersenen liggen te walsen.

Ik geef hem een slag in zijn aangezicht. Mijn vlakke hand maakt een prachtig kaatsgeluid. Mijn ogen fonkelen in het schemerlicht van de grote, staande Ikea-lamp in de hoek van de kamer.

Rudi’s ogen worden weer groter, ditmaal niet van bewondering maar van een lichte shock.

‘Dit gaat wel wat te ver, hoor,’ zegt hij. ‘Ontspan je maar eens lekker en dan zal je mijn verwennerij nooit meer vergeten.’

Ik grijns. Zijn blik bevriest. De oogjes van een jong hert bij de dode moeder, beseffend dat het zal worden neergekogeld. De jager die opdoemt vanuit het struikgewas en het angstige jong in de ogen kijkt met een nooit eerder gezien machtsvertoon. Die blik. Zalig.

De tijd stopt. Het geluid ebt weg. Ethiek en moraal sterven in dit fragment. Hemel en hel reiken mekaar de hand. Wat voor de een zaligmakend is, wordt door de ander als demonisch ervaren.

De manhoer weet nog steeds niet wat hem te wachten staat. Een snelweg van woorden, gemodelleerd tot zinnen en voorbarige conclusies, vullen zijn

hersenen en vormen zijn denkpatroon. Ik zie zijn denkbeelden geprojecteerd worden op zijn heldere, blauwe ogen, als een autocue die langzaam omhoogklimt en weer verdwijnt.

‘Wat ga je nu doen, schatje? Komaan, maak me los, neuk mij, neuk mij lekker.’

Wat een sukkel, denk ik bij mezelf. Alsof dit miezerig hoopje stront dat zich mens noemt weet hoe ie mij ultiem kan bevredigen.

‘Oké,’ zeg ik giechelend. Hij lijkt opgelucht. Dit kan ik afleiden uit een kleine, doch overduidelijk hoorbare zucht die uit zijn keel weerklinkt. Ik draai me om en wandel richting hal, naar het kastje-bij-de-muur. Ik graai naar mijn scheermes, zo’n antiek – en nog steeds vlijmscherp – voorwerp waar mijn opa ooit nog de trotse bezitter van geweest is. Ik loop naar hem toe met grote passen en trek een streep recht in het midden van zijn onderlip. Hoe mooi. De met pijn en afgrijzen vervulde kreet van de manhoer, samen met de gapende wonde, ze vormen een prachtig samenspel. Het opengescheurde vlees laat het bloed toe te stromen als een waterval. Net zoals een stuwdam die openbarst.

(De lippen zijn gevoelige delen van ons lichaam. Ze zitten barstensvol bloed, klaar om verlost te worden van deze abstracte gevangenschap. Ik help daarbij.)

De kreet van onze *sexy jongen* is ondertussen overgeschakeld op een soort gerochel. Zijn gegeil en geslijm heeft nu plaatsgemaakt voor verstarring en ongeloof. Het bloed laat een mooie handtekening na op zijn borstkas. De druppels die op de grond vallen plonzen neer alsof het zwaar regent.

Ik besluit niet langer te twijfelen, en zet mijn procedé verder. Er is namelijk geen tijd om na te denken. Nadenken uit zich altijd in gewetenswroeging of totale razernij. Ik wil geen van beide. Ik wil gewoon, uiterst geconcentreerd, wel degelijk beseffen wat ik hier aan het doen ben. Het waarom is voor mij geen must, wel het gewoonweg doen. Bevredigend ja, weliswaar op een niet-seksuele manier. Misschien het gevoel van macht? Bullshit. Ik wil gewoon de perceptie waarnemen van het tafereel dat zich onder mijn ogen voltrekt en waarvan ik deel uitmaak. Ik wil gewoon de vormen zien, de complementaire kleuren, het esthetische. Ik ben een kunstenaar, met een doek en verf waarvan Magritte of Van Gogh alleen maar van zou kunnen dromen.

Manhoer staart met doffe ogen in het niets. Half voorovergebogen hangt hij op zijn stoel. De touwen die zijn handen met het houtwerk verbinden schuren, ondanks de zachtheid, lichtjes zijn vel open. Hij lijkt zich neergelegd

te hebben bij de situatie en beseft dat er geen uitweg meer mogelijk is. Alhoewel... hij is een mens. Elk mens, ook al heeft ie zijn dood aanvaard, krijgt een plotse opwelling van hoop, van geloof. Hij ook. Licht wankelend heft hij zijn hoofd op en kijkt me aan. Ik lees een smeekbede af uit zijn ogen. De dofheid heeft plaatsgemaakt voor een helder licht. Het bloed gutst nog steeds uit zijn lip en langs zijn mondhoeken. Ik blijf hem aankijken, wel twee minuten lang. En geloof me, in zo'n situatie lijkt elke seconde wel tien jaar te duren.

Ik probeer een situatie te creëren waarin hij denkt dat ik hem misschien nog zal losmaken. Ik begin zenuwtrekjes te veinzen en een beetje te snikken om vervolgens een 'Waar ben ik toch mee bezig!' uit te roepen en te ijsberen. 'Ik had dit nooit mogen doen,' roep ik half huilend. Rudi mompelt haast onverststaanbaar dat het nog niet te laat is. Zijn laatste sprankel hoop. De sukkel.

Ik loop zachtjes naar hem toe en blijf op een halve meter van hem verwijderd staan. Ik breng mijn hand naar mijn mond en doe schijnbaar of ik nadenk. Plots schiet mijn rechterhand vooruit en slaat hem recht in het aangezicht. De slag komt zo hard aan dat Rudi met stoel en al de grond op vliegt. De hoop verandert weer in een hysterische kakofonie van rochels en reutels. Lichtjes begint hij te snikken.

Ondanks het feit dat mijn hand pijn doet, heb ik enorm genoten van het moment waarop hij mijn slag ontving. Niet zozeer de pijn maar de verrassing is hier van tel.

Ik steek een sigaret op en kijk naar Rudi, die nog steeds vastgebonden met stoel en al op de grond ligt te kreunen in zijn eigen bloed en nog wat andere lichaamssappen. Een hiërarchie van feiten voltrekt zich. Ik trek hem overeind aan zijn haren en knip zijn touwen door. Als een lichaam zonder beenderstelsel zakt hij in mekaar op de grond. Geen kracht meer, de shock van het folteren neemt alle vitale levenskracht weg. Ik druk enkele keren de gloeiende askegel van mijn sigaret op zijn wang. Een licht gesis en wat verbrand vel, dat in draden meekomt met mijn askegel, zijn het gevolg. En een Rudi die het uitschreeuwt. Ik wacht weer even. Die stiltes zijn nog het meest pijnlijke voor de manhoer. Op deze momenten vormen ongeloof, geestelijke en lichamelijke pijnen, en wanhoop een perfect evenwicht.

Ik begeef me rustig naar het kastje-bij-de-muur. Ik neem een klein schaar-tje en een passer uit de bovenste lade en wandel kalm naar hem toe. Zijn huidskleur is al lang niet meer dat van een gezonde, rustige mens. Hij ziet er lijkbleek uit, alsof alle leven al uit zijn lichaam is vertrokken, op zoek naar

betere oorden. Ik neem zijn rechterooglid en snijd het eraf. Ik herhaal dit ook voor zijn linkerooglid. Rudi begint weer te kermen maar ik hoor het niet meer. Ik lijk geïsoleerd in mijn eigen wereld, waarin geluid en beweging slechts vage begrippen zijn. Ik hoor niets, en mijn gezichtsveld beperkt zich enkel tot de persoon voor mij. Mijn handelingen lijken vertraagd over te komen. Wat een zaligheid.

Het hoopje stront dat zich voor mij bevindt kan nu niet meer knippen met zijn ogen. Zijn pupillen staren woest in het wilde weg en lijken drie keer zo groot als voorheen. Ik pak mijn passer, verhit de passerpunt met mijn aansteker, en kerf in beide oogbollen mijn initialen, net zoals een handtekening onder een gewichtig document. Op dit moment joelt er een kreet van jewelste door de kleine kamer. Ik sla Rudi met mijn vlakke hand en gebied hem te zwijgen, hetgeen hij niet doet. (Dit is op zich logisch, in zo'n situatie kan de mens niet meer helder denken, niet meer rationaliseren. Een complete chaos overmant dit heldere denken.) Ik neem een stuk dikke, stevige, grijze tape en plak die voor zijn mond. Langs weerszijden van de tape sijpelt bloed naar onderen. Niet echt bloedrood, zoals in de films, eerder een donker, vuil rood.

Ik vermoed dat hij nu blind is. Ik ben geen arts dus kan het niet met honderd procent zekerheid vaststellen. Ik maak wat cirkelbewegingen met mijn vingers, en mijn rechterhand scheert rakelings langs zijn gezicht zonder een visuele reactie te ontlokken. Het gezichtsvermogen lijkt niet meer te bestaan. Door het uitvallen van dit zintuig gaan de andere zintuigen beter en intenser hun werk doen. Ook de tastzin; hij zal de pijnen die hem nog te wachten staan dus intenser voelen. En ik zal intenser genieten van zijn lieden.

Ik besluit hem even alleen te laten, als een moment van bezinning. Zowel voor hem als voor mij. Ik heb nu, wat men bij schrijvers noemt, een writer's block. Ik wil creatief blijven in mijn werk maar op dit moment weet ik het niet meer. Ik voel me leeg, en denk ook leeg. Mijn brein heeft veel moeten verwerken op korte tijd, de concentratie heeft zijn tol geëist. Iets moois scheppen kost tijd, moeite en energie. Bij mij ook, aangezien ik geen god ben.

Ik til hem op – een makkie want ik ben sterk en hij is een lichtgewicht – en bind hem opnieuw vast op de stoel.

Relatief vermoeid van het vele werken besluit ik een klein dutje te doen in mijn bed. Ik neem een snelle douche en slof naakt richting bed waarop ik me laat vallen.

Het is tien over vijf als ik ontwaak. Ik masturbeer vlug en na een ontzettend zwak orgasme sta ik op en stap, nog steeds naakt, naar mijn balkon en steek een sigaret op. Ik tuur richting een kleine weide, die achter wat beton verscholen ligt. De weide lijkt te slapen en te genieten van de vroege zon die als een deken de aarde verwarmt en voedt. Wat een idyllisch tafereel. Ik ben jaloers op de natuur. Want de natuur is de grootste kunstenaar die er bestaat. Geen enkel denkend wezen kan zulke mooie vormen en structuren bedenken als onze Moeder Natuur. Ik kan wel een poging wagen...

Ik ga weer naar binnen. Enkele ontsnapte lichaamssappen en bloeddruppels zijn quasi opgedroogd en laten mooie, speelse vlekken na. Hier kan ik tijdelijk van genieten en ik beseft dat ik ze ooit weer zal moeten opkuisen. Een lastige taak met parket.

Rudi draait en schudt met zijn hoofd alsof het een tol is. Hij heeft waarschijnlijk het gevoel dat hij niet meer alleen is, maar kan dat enkel vaststellen met zijn gehoor en intuïtie. Ik loop weer naar mijn befaamde kastje om een nijptang en een zware hamer tevoorschijn te toveren.

Ik wandel – haast dansend – naar mijn Werk toe en pak de nijptang vast. Voorzichtig trek ik een van zijn maagdelijk witte tanden eruit. Dit gebeurt niet zonder slag of stoot.

Rudi wil schreeuwen maar enkel een hard gereutel, vermengd met bloed en speeksel, ontsnapt uit zijn mond. Hij spartelt met zijn tong en dit bemoeilijkt mijn procedé. Ik werp mijn nijptang nonchalant op de grond – en vloek vervolgens, aangezien ik beseft dat dit krassen op mijn parket kan maken – en neem mijn scheermes opnieuw ter hand, leg het langs de stoel neer (ik had de vloer beter bedekt met plastic of een andere beschermende laag, maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer). Ik pits zijn keel toe waardoor zijn uitgebluste ogen bol komen te staan en hij zijn mond opent, hetgeen ik wil bereiken. Met de ene hand nog steeds zijn strot omklemmend graai ik naar zijn tong en neem die vast. Probleem. Mijn hand heeft zijn keel nu losgelaten en ik wil mijn scheermes nemen, maar dat ligt op het eerste gezicht net niet binnen handbereik. Als ik naar mijn eigen persoon had kunnen kijken op dit moment, zou ik waarschijnlijk in lachen uitgebarsten zijn. Het heeft iets komisch: ik heb zijn tong vast en probeer, met mijn benen nu in een bijna x-achtige pose, het scheermes te pakken op de grond. Het hele schouwspel heeft wat weg van een spelletje Twister. Opgeven maakt geen deel uit van mijn vocabulaire en met veel moeite en sukkelachtige poses lukt het mij dat verrekte ding op te rapen. Na enkele zware – nooit gedacht dat het zoveel moeite zou kosten – snijbewegingen heb ik zijn

tong losgesneden en smijt die achteloos over mijn rug heen. Het gereutel van Rudi wordt zwaarder maar het geluid dat uit zijn keel komt is zacht. De druppels bloed zijn nu vervangen door een soort fontein die over zijn kin gutst, tot op zijn bovenlichaam. Het bloed bedekt nu een kwart van zijn torso. Hij snakt naar adem. Ik draai me om en kijk naar de tong die op de grond ligt. Het ding lijkt te leven.

Ik neem mijn nijptang en kom tot de conclusie dat voorgaande actie noodzakelijk was en mijn taak aanzienlijk vergemakkelijkt. Ik trek zijn twee voorste snijtanden eruit; ik moet een tijdlang, met de tanden omklemd in de tang, heen en weer wrikken met veel kracht, maar uiteindelijk geven ze de strijd op en komen los. Door de schok van het loskomen – en het zetten van al mijn kracht – vlieg ik naar achteren en val op mijn achterhoofd. Ik krabbel overeind en kijk een halve minuut duf om me heen. Ik krijg weer oog voor mijn Werk. Ik haal mijn gereedschapskoffer uit het berghok en open die in de nabijheid van de manhoer.

Ik neem beitel en hamer uit de koffer en plaats de beitel tegen zijn onderste tanden. Hij rilt over zijn hele lichaam. Een straal pis loopt langs hem heen. Het begint te stinken.

‘NIET SCHIJTEN, TRUT!’ roep ik hem boos toe maar het is te laat. Druppels bruine smurrie komen onder zijn kont uit en zoeken zich een weg van de stoel af. De stank doet mij kotsen, en aangezien hij hier de oorzaak van is, vind ik het niet meer dan mijn volste recht om zijn gezicht als kotsemmer te gebruiken. Ik plaats de beitel weer tegen zijn onderste tanden. Tweemaal sla ik net niet met de hamer – dit was een oefenrondje – maar bij de derde keer vlam ik ermee recht op de kop van de beitel. De tanden vliegen er niet geheel uit maar zijn voor een groot deel verbrijzeld en stukjes tand glijden zijn keel in. De weinige resten hangen nog half verbonden aan het tandvlees. Een nieuwe straal pis loopt langs zijn been. Tranen rollen uit zijn ogen. En nog meer gereutel.

Ik neem een handdoek en veeg zijn gezicht af (de kots, het bloed en het zweet) en zijn lichaam beweegt lichtjes mee. Ik denk dat hij zo meteen flauw zal vallen.

Ik snijd de touwen weer door en hij valt van zijn stoel, naar voren zodat zijn hoofd tegen het parket knalt.

Met een vork gris ik zijn ogen uit de oogkassen. Het kost me wat moeite. Ik leg ze in een tapasschaaltje van S&P. Rudi beweegt nu niet meer maar ademt nog zachtjes (de truc met de spiegel voor de mond). Ik snijd, zonder enige tegenstand, zijn tepels er vakkundig af. Aangezien ik vaak carpaccio

maak voor de leden van de Ontbijtclub is dit geen echte uitdaging voor mij. De flinterdunne lapjes tepelhof met tepel leg ik langs me neer.

Met een spons, wat water en Mr. Proper zuiver ik zijn gezicht – moeilijk, want er komt aardig wat vocht uit de oogkassen – en de rest van zijn lichaam. Ook de stront ruim ik op, ik veeg zelfs zijn reet af.

Met wat secondelijm plak ik de ogen vast waar zich ooit de tepels bevonden.

Ik snijd enkele lapjes huid uit zijn rug en naai die vast over de oogkassen. Het naaien kost me veel moeite – ik heb problemen met kleine, fijne motoriek – maar dit heb ik er graag voor over. Het pad des levens ligt nu eenmaal bezaaid met vele hindernissen.

Op de lapjes huid plak ik, weer met de secondelijm, de tepels. Een voor elk oog. Verschillende plaatsen in zijn aangezicht hebben een andere kleur en vorm aangenomen. Rood, blauw, geel, paars, opgezwollen, ingedeukt.

Ik laat hem liggen terwijl ik de stoel richting balkon verplaats en sleur hem daarna naar een kant van de woonkamer waar geen vuile gevolgen op de grond liggen van het Werkproces dat ik net achter de rug heb. Ik ben nog steeds naakt. (En gespierd.)

Ik douch weer snel en slof – nog steeds naakt – naar mijn bibliotheek waar ik mijn analoge Canon Eos 500 spiegelreflexcamera pak. Digitale fotografie vind ik te makkelijk.

Terug in de woonkamer staar ik naar Rudi. Vakwerk, denk ik bij mezelf. Ik maak een vijftigtal foto's, vanuit verschillende standpunten en met verschillende sluitertijd.

Ik kan niet wachten om de foto's te gaan ontwikkelen in het privé-labo van mijn vader (een amateurfotograaf).

Plots, alsof iemand tegen de achterkant van mijn hoofd mept, schiet het mij te binnen dat ik een afspraak heb. Mijn klok op de muur zegt halfacht. Ik zal dus nooit meer op tijd bij de jongens zijn. Ik bel Bruno en zeg hem dat ik wat later zal zijn. Ik verzin een leugen en zeg dat ik een trio heb gehad met twee vrouwelijke studenten die ook elkaars kotgenoten zijn. Hij haakt al lachend in.

Ik baal dat ik mijn loft in zo'n vuile, erbarmelijke toestand moet achterlaten maar er zit niets anders op.

Vooraleer ik me voor de derde maal douch, neem ik toch het zekere voor het onzekere en snijd de keel van Rudi over. Ik gap zijn portefeuille en zijn gsm (die geen eenmaal heeft gerinkeld). Ik versnipper zijn rijbewijs en spoel het, samen met nog enkele andere papieren documenten die in zijn

portefeuille zaten, door de wc. Zijn plastic ID en bankkaarten breek ik in stukken, hetzelfde doe ik met zijn gsm. Ik besluit die onderweg naar de ontmoeting met de Ontbijtclub stukje per stukje te dumpen in enkele vuilnisbakken en rioolputjes. Ik trek een Diesel jeansbroek aan, een dikke trui van D&G en witte Lacoste sportschoenen, met daarover een dikke regenjas van C.P. Company en gris de tweehonderd euro van tafel die ik gevonden heb in de portefeuille van onze manhoer.